

[Ragnhild Andersen.]

arbejde mere, nedsætte forbruget og spise mindre. Det er det, man kalder for genopbygning.

Og hvad hjælper det så altsammen, når en fuldstændig misforstået handelspolitik rent ud sagt ødelægger mulighederne for os. Ganske vist er det lykkedes for os at få en del mere stål og jern fra tredielande. Vi har været så heldige at få en handelsaftale med Polen, som sikrer os de kul, vi ikke kan få i England eller Ruhr. Men det har alligevel ikke været nok til at modvirke den engelske nedsættelse af stålleverancerne i år. I tiden januar—oktober 1948 blev der ialt indført 226 000 t jern og stål mod 261 000 t i samme periode i 1947. I stedet for en fremgang står vi her overfor en tilbagegang, en direkte nedgang i indførslen af jern og stål på over 15 pct. — og det i forhold til da vi havde en venstre regering.

En af følgerne heraf er jo, at arbejdsløsheden holder sit indtog. På skibsværftet i Frederikshavn begynder man nu at smage arbejdsløsheden, og man oplever, at skibserederne sender deres skibe til reparation, ikke på danske værfter, men på værfter i Hamborg. Det er det, man forstår ved genopbygning i Marshalls tegn!

Men dertil kommer, at vi sælger vore egne varer, størsteparten af vore landbrugsvarer, af vore dollarvarer — om jeg må kalde dem sådan — til England til underpriser og betaler England overpriser for deres varer. Af handelsstatistiske meddelelser for september fremgår det, at medens tredielandsprisen på smør ligger på 7 kr. 59 øre, ligger Englandsprisen på 6 kr. 12 øre, og medens tredielandsprisen på æg ligger på 4 kr. 82 øre, ligger Englandsprisen på 4 kr. 05 øre.

Til sammenligning kan man så se, at medens vi kun betaler 77 kr. for de polske kul, betaler vi 90 kr. for de engelske — det er begge septemberpriser. I underpriser på de varer, vi sælger, overpriser på de varer, vi køber, og ved påtvungen import af uønskede varer koster Englandshandelen os i øjeblikket ikke under 200—300 mill. kr. om året. Det er en politik, der som en ond cirkel gør os stadig mere afhængige af dollars, både økonomisk og politisk. Kort sagt, vi eksporterer os fattige på England.

Det spørgsmål kunne så stilles, om regeringen venter, at denne gavmilde politik

overfor England på et givet tidspunkt vil give bonus. I så fald er det af interesse at se, hvordan det danske og det engelske fireårsprogram for Marshallplanen i Paris så ud, og dette program må jo være kommet som et overraskende chok for de danske repræsentanter. For realiteten heri var, at medens vi regnede med i 1952 at kunne have et stort eksportoverskud til England, så regnede englænderne med, at der skulle være balance; under ingen omstændigheder regnede de med at ville aftage de store mængder landbrugsvarer, som man efter vor „plan“ regnede med at sælge dem. Det er forøvrigt også indlysende, at englænderne heller ikke vil have råd til det. Det er den engelske plan, der er den realistiske af de to planer.

Når regeringen på trods af al sund fornuft lænker Danmarks økonomiske skæbne så stærkt til det kommende krisecentrum England og forspilder alle chancer for, medens tid er, at opbygge markeder i Midt- og Østeuropa og i andre tredielande — hvor der må siges at være en mere solid økonomi end den kapitalistiske —, så hænger det direkte sammen med socialdemokratiets og regeringens marshalliserede politik. Det er den danske befolknings tilskud til den amerikansk-engelske verdenskapitalisme med samt dens oprustning.

Indkøbene af de 60 jetjagere i den seneste tid, krigsmateriel, militariseringen, forlængelsen af brigadens ophold i Tyskland er altsammen led i den samme politik, den vestvendte politik, som kaldes genopbygning, men hvis følelige følger er nedsat levestof, arbejdsløshed og forarmelse af den brede befolkning og støtte til den engelsk-amerikanske krigsindustri, og hvis uhyggelige perspektiver er, at Danmark rammes af den dybtgående kapitalistiske krise, som med stærke skridt er på vej.

Mit parti afviser derfor under disse omstændigheder at tage medansvaret for regeringens økonomiske politik. Vi vil stemme imod de stillede ændringsforslag, såvel det, der er stillet af et flertal, som dem, der er stillet af et mindretal, idet de er udtryk for forringelser af vareforsyningsloven. Hvad selve loven angår, vil vi, da vi i bund og grund er uenige med regeringen i dens økonomiske politik, ikke tage ansvaret herfor, men vil undlade at stemme ved sagens tredie behandling.